

ת"פ 37468/04 - מדינת ישראל נגד וליד תלחמי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13-04-37468 מדינת ישראל נ' תלחמי
בפני כב' השופטת דיאנה סלע
המאשימה
מדינת ישראל
- נ ג ד -
הנאשם
וליד תלחמי
הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו חבלה חמורה בגין מתחמי- עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

1. העובדות המפורטות בכתב האישום.

א. ביום 25/10/2025 בשעות הצהרים (להלן: מועד האירוע), הגיע הנאשם, לquo של מפעל "א.א. אבראים עבודות נירוסטה" במושב חסן (להלן: המפעל), בו עבד המתלון ערואה נג'אר (להלן: ערואה או המתלון), וביקש לקחת תוצרת של המפעל. המתלון אמר לנאים כי אינו יכול לקחתה, וביקש ממנו לעזוב את המקום.

ב. הנאשם החל לקלל את המתלון ודחף אותו בידו. מיד לאחר מכן, הרים הנאשם מהרצפה מוט מתכת זווית עם קצוות מושחזים באורך של כ-57 ס"מ (להלן: המוט), והטיח אותו לעבר ראשו של המתלון בכוונה לפגוע בראשו. המתלון, אשר ביקש להגן על ראשו מפני חבטת המוט, נחבל מהמות בידו השמאלית. כתוצאה מעשיו של הנאשם, נגרם למTELON פצע חתך מרווה בין האגודל לאצבע השניה, והוא נפגע בגיד ובעצב של האגודל מימין. המתלון אושפץ בבית החולים מיום 25/10/2025 עד יום 28/10/2025, ו עבר ניתוח בהרדים כללית לתפירת הגיד של שריר מכופף האגודל, ושל ענף עצב הרדייאלי החיצוני.

במעשי המתוארים לעיל חבל הנאשם במתלון באמצעות המוט, מהוות נשק קר, וגרם לו חבלה חמורה שלא כדין.

2. תשובה הנאשם

ה הנאשם אישר את האמור בסעיף 1.א, הודה בכך כי קלל את המתלון, אך אמר שלא דחף אותו. לדבריו, התפתח ביניהם ייכוח מילולי, "הנאשם החזיק במוט או בכלי כדי שהמתלון לא יתקוף אותו, ואז כשהמתלון בא לקחת את כל הניירesta מידו של הנאשם הוא נפצע בידו השמאלית, הוא נחתך מכל הניירesta". (עמ' 4 לפרט, ש' 10-15).

.3 אין למעשה חולק על כך כי המתלון נחתר מהמוות שהחזיק הנאשם בידו, והשאלה היא מה היו הנסיבות המדוקנות בהן נחתר. על אף האמור בתשובתו לכתב האישום, היתה גרסתו של הנאשם בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, כי במהלך היכוח ביניהם הרים המתלון

צינור אויר, כי המתלון תפס بيده את המוט כדי להגן על עצמו ולהרтиיע את המתלון, ומשתפס האחרון במוט, נפצע בידיו.

במהלך שמייעת הראיות התברר כי המתלון הגיע או מתעטף להגיש נגד הנאשם תביעה אזרחית בגין פציעתו, וחילק מהחקירות הנגידות התייחסו לאובדן כושר השתכרות. יאמר כבר עתה כי נזקים אלה אינם חלק מעובדות כתב האישום, וההתיחסות אליהם תהיה עקיפה בלבד, כחלק מסווגת מההימנות של הצדדים.

4. גדר המחלוקת

כיצד נחבל המתלון מהכללי שהחזיק הנאשם? האם הרים המתלון צינור אויר בידי במהלך היכוח המילולי בין לבין הנאשם? האם היכחה הנאשם את המתלון באמצעות המוט ופגע בידו השמאלית, או שהוא המתלון משך את המוט מידו של הנאשם וכתוואה מכך נחבל?

.5 המשימה ביקשה לבסס את ראיותיה על עדויותיהם של המתלון, מעבידיו אברاهים שהלה (להלן: אברاهים), ועובדים נוספים שהיו עדיםairaע, וביניהם עקיבב דכוואר (להלן: עקיבב) ופאיק נאסר (להלן: פאיק). כן הסתמכה על חוות דעת פטולוגית של פרופ' יהודהysis (להלן: פרופ'ysis) לגבי מנגנון הפגיעה, האורתופד ד"ר עלי נג'אר (להלן: ד"ר נג'אר) לגבי מצבו של המתלון מיד לאחר הפגיעה, ועל אנשי משטרת שהיו מעורבים בחקירת התקיק.

ההגנה סמוכה טענותיה על עדותו של הנאשם, העובד נעים חאג' (להלן: נעים), וכן על עדות החוקר הפרטיו יורם כהן (להלן: יורם), לגבי עבודתו של המתלון לאחר הפגיעה.

6. השתלשות העניינים לאחר פצעת המתלון.

א. ביום 25/10/2012 מיד לאחר האירוע, הגיע המתלון למשטרה כשהוא פצוע בידו השמאלית, והוא שנותק על ידי הנאשם, תושב שפרעם העובד אליו בפועל לנירוסטה במושב חוסן, אצל אברاهים. רס"ב יבגנין פסוצין, אשר היה יומנאי בתחנת מעלות תרשיחא בתקופה הרלוונטית לאירוע (להלן: פסוצין), אשר ראה אותו פצוע ומדם, לרבות סימנים של דם על בגדיו, ושמע אותו מתלון שמצוותו הבריאותית לא טוב, ידו כואבת, ו"שהאצבע שלו הלכה", שלח אותו לטיפול רפואי מיד. בשעה 17:00 נמסר לפסוצין כי המתלון אושפץ בבית החולים נהריה. הוא העביר את פרטיו המתלון לקצין תורן דוד שוני להמשר טיפול, והתקשר לתחנת המשטרה בנהריה כדי שיגיעו לבית החולים לגבות עדות מהמתלון. היומנאי מסר לו כי אין להם אפשרות לעשות כן, מאחר שהם מטפלים באירוע ירי. (מצרך שערך פסוצין (ת/1) וכן הودעה שנגבתה ממנו (ת/א)). פסוצין אישר בעדותו את גרסתו בהודעתו ובמצרכו, שם סיפר כי עת הגיע המתלון למשטרה, כשבגדיו מגוואלים בדם והוא סובל מכאבים,

מסמך שהותקף על ידי המתלוון. (עמ' 69 לפרט', ש' 29-8).

ב. המתלוון אושפז בבית החולים, כאמור. ד"ר נגיאר, שהיה מתחם באורתופדיה ועובד כאורתופד במחלקה 17:09 מיום בבית החולים נהריה, ערך סיכום אשפוז לגבי המתלוון שהתקבל למחלקה ביום 25/10/2012 בשעה 17:09 ושחרור ביום 28/10/12 (ת/13), ציין כי אובחן "פצע חתר WEB SPACEst 1 ובhbet כפי של מסרק הראשוני. לא מסוגל לכופף מפרקים IP - MPJ הראשוני. מצין חוסר תחושה בכל האצבוע. מילוי קפילרי תקין. בצלומים שנעשו ללא עדות למצא חבלתי גרמי. במאי בוצע שטיפה ניקוי ראשוני תפירה וחיבשה... התקבל למחלקה לצורך אקספלורציה של הפצע בחדר הנימוחה.

SUPERFICIAL RADIAL FPL משMAIL ו**תפירת NERVE BRANCH** עבר בהרדים כללית **ככלית תפירת גיד** המשמש **באנטיביוטיקה** תוך ורידית.

במסגרת אשפוז, ביום שחרורו המטופל פרק כתף ימין ללא סיוף של חבלה, מצין פריקות חוזרות, אשר משוחרר לבד...".

ד"ר נגיאר העיד כי החבלה הייתה בידי השמאלית של המתלוון, ולא בידי הימנית כפי שנרשם בטיעות בעמ' 1 לת/13 תחת הפרק "מחלה נוכחות". עוד הסביר כי החתר שנגרם למתלוון היה חתר עמוק, אם כי לא נגרם נזק לעורק הפריפרי של האצבוע. (עמ' 59 לפרט', ש' 24-25; עמ' 61, ש' 10-24).

ג. המתלוון מסר את תלונתו לראשונה ביום 12/10/29, בפני רס"ב אלכסנדר לנדו, שעבד כחוקר בתחום מועלות תרשיחא (להלן: לנדו), אף צולם על ידו באותו יום כשירו חבושה (הודיעתו נ/2א, צילום ת/2). בחקירה אגוז יאמר כי המתלוון מסר גרסה התואמת את האמור בכתב האישום. לנדו אף התקשר טלפונית למעבידו אברاهים, ביקשו להביא את המוט ששימש לפציעתו למשטרת (ת/3), ומידע את קבלתו, צילומו וצירופו לחקירה. (ת/3, ת/5, ת/6). כמו כן פנה לנדו אל הנאשם ודימנו לחקירה. (ת/4).

ד. הנאשם נחקר לראשונה ביום 12/10/30 בשעה 14:25 על ידי רס"מ אמל בדר (להלן: בדר) וחקירתו תועדה. (ההודעה סומנה ת/14, והDISK המתעד את החקירה סומן ת/15).

גרסת הנאשם במשטרת

.7

בהודיעתו מיום 30/10/12 (ת/14), מסר הנאשם כי הוא נוהג להגיע למפעל כשלוש עד ארבע פעמים בשבוע, ובמקרים רבים נשאר במפעל לבצע עבודות קירור. לדבריו, מעולם לא היה לו כל ויכוח עם העובדים במפעל, לא היה לו שום סכוס עם המתלוון, והוא בקשר טוב עם כולם. (ת/14).

ביחס לאירוע נשוא כתוב האישום, מסר הנאשם שביום האירוע הגיע הפעול שלו לקחת מיכל מנירוסטה מהפעול בתיאום עם אברהים, אך המתلون סירב לתת לעובד את המיכל. משכך, הגיע הנאשם עצמו לקחת את המיכל. אז הגיע אליו המתلون בritchא, איים, קיליל ואמר לו "למה אתה לוקח את הדברים" (ת/14). בהמשך, החזק המתلون את ידו של הנאשם, דחף אותו לאחר, התכווף והרים צינור אויר בכוונה להכות באמצעותו את הנאשם. בתגובה, החזק הנאשם בידו מוט מנירוסטה בכוונה להגן על עצמו. אז רק המתلون את הצינור, החזק את המוט מצדו השני, משך אותו מידו של הנאשם, ונחבל בידו כתוצאה מהמשיכה.

לאחר מכן, בזמן שה הנאשם עמד ליד אברהים, זרק עליו המתلون חתיכת ברזל, וכתוצאה מהזריקה פרק המתلون את כתפו. לדברי הנאשם, בזמן מסירת ההודעה חש באיבים חזקים בגבו.

ה הנאשם הכחיש שברח מהפעול לאחר האירוע, ואמר כי אברהים ביקש ממנו לעזוב את המפעול על מנת להרגיע את העניינים. לדבריו, בעת האירוע נכחו במקום העובדים פאק ועקבא.

ה הנאשם סירב באמצעותו בא כוחו לפניו הטלפון של החוקר רס"בzion אל דין מיום 12/7/2012, לעריכת עימות בין לבין המתلون (ת/20 א' ו-ת/20 ב').

8. בעקבות טענותו של הנאשם כי המתلون תקף אותו, נחקר המתلون פעמיים נוספת כחשוד, ביום 31/10 וביום 7/11/2012, (נ/2ב ו-נ/2ג בהתאם). הוא הכחיש טענות אלה מכל וכל, וחזר על דבריו כי הנאשם הוא שתקפו. בתחילת סירב לבצע עימות עם הנאשם, אך ביום 12/7 הסכים לכך. העימות לא התקיים, משיסירב הנאשם לקיימו.

9. האירוע המרכזיים

לאחר שמיית הראיות התבגר כי בין המתلون לנiento היה מפגש קודם, אשר לגרסת המתلون הסטיים באלים, לגרסת אברהים התמזה בזיכוח מילולי, ולשיטת הנאשם הסטיים ברוח טוביה ללא כל סכסוך (להלן: האירוע המרכזיים).

א. אין חולק כי מספר שבועות לפני מועד האירוע, לקראת סוף היום, הגיע הנאשם, שהיה לך קבע של המפעול, אל המפעול ללא תיאום מראש, וביקש לקחת סchorah. המתلون, לאחר בירור טלפון עם אברהים שלא נכח במפעול, הודיע לו כי אינו יכול לקחת את הסchorah, וה爭ה יצא בידיהם ריקות.

ב. המתلون העיד כי הדבר קרה כשבועיים שלושה לפני התקיפה, וכי אברהים אמר לו "אל תיתן לו כלום הוא לא שילם לי פעם שעבירה ולא משלם, תסגור את המפעול ותלך הביתה", ואף הסביר לו מדוע. הנאשם דחף

אותו בשתי ידיו ואמר לו "אני מזין אותך ומזין בעל הבית שלך", נכנס לרכבו החל בנסעה, אך פתח את דלת הרכב מספר מטרים לאחר מכן ואמר לו "אתה עוד תראה מני" (עמ' 7 לפורת', ש' 24 - עמ' 8, ש' 8). לדבריו, סיפר לאברהים על האירוע המקדים אך לא הגיע תלונה בגיןו, לא שמר טינה לנאים, ואין זכר בדיקת מתי אירע. (עמ' 12, ש' 7-5; עמ' 13, ש' 29 - עמ' 14, ש' 3).

עדותם בסוגיה זו דמתה בעירה להודעתו במשטרה, גם שם סיפר על האירוע המקדים, ואמר כי משביךש מהנאשם ליצאת מהמפעל, דחף אותו האחרון ואיתם עליו באומרו "אתה תראה עוד, يا בן זונה" (נ/2א).

ג. אברהם אישר כי סופר לו שהיה יכולovi בין הנאשם לבין המתלון על רקע סיורבו של המתלון למסור לנאים שחורה בהוראתו, ומייקם אירע זה כחודשים שלושה לפני האירוע נשוא כתוב האישום. (עמ' 49 לפורת', ש' 25-1; הודיעתו נ/4).

ד. פאק אישר כי שמע שהוא עימות "קטן צזה" בין המתלון לנאים, אך לא התעניין בתוכנו, ומסר כי הוא אדם שקט שאינו אוהב להתערב בין אנשים. (עמ' 78 לפורת', ש' 26-32).

ה. הנאשם העיד כי כאשר הגיע למפעל ללא תיאום מראש, וביקש לקבל שחורה שהזמן, מסר לו המתלון את השchorה והוא העmis אותה על רכבו. לאחר שהמתלון התקשר לאברהים והודיע לו שהנאשםלקח שחורה, דבר אברהם עם הנאשם עצמו, אמר לו כי לא ניתן להוציא שחורה ללא תעודה משלוח, וביקש ממנו לחזור למחירתה. הנאשם החזיר את השchorה למפעל, וחזר למחרת לקבל אותה עם תעודה משלוח. הוא עזב את המפעל ברוח טוביה ולא כל סכום (עמ' 93 לפורת', ש' 23 - עמ' 94, ש' 22).

ו. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, אני רואה להעדיף את גרסת המתלון לגבי האירוע המקדים ואף לגבי תוכאותו על פני גרסתו של הנאשם. דהיינו, שוכנעתי כי בין הצדדים היה סכום, על רקע סיורבו של המתלון לאפשר לנאים להוציא שחורה מהמפעל, וכי בעקבותיו נותרו משקעים ביניהם. הנאשם אישר כי ידוע לו שהמתלון אמר לאברהים שאינו רוצה "**להתעסך**" עמו, למראות שלישיית הנאים, לא היה כל סכום ביניהם, והוסיף שהוא סיכם בין המתלון לבין אברהם, שהמתלון לא מתעסק עם הנאים. לדבריו, הסיבה לכך היא שהעסוק בנירות ובמסמכים הוא עניין אישי בין אברהם, והפועלים לא אמרו לדעת על כך, אם כי אישר בהמשך שהמתלון לא היה מוסמך לעסוק בכך ותפקידו כאיש כיפוף היה להיות "**איש שטח**" בתוך המפעל. הוא הבהיר את הטענה לפיה הסיבה להפרדה ביניהם הייתה הסכום ביניהם, אך לא נתן הסבר לבקשת המתלון להמנע מקשר עמו. (עמ' 95 לפורת', ש' 12-18; עמ' 96, ש' 3-5; 24-27, עמ' 97, ש' 19). דברים אלה מלמדים על כך שבנסיבות האירוע המקדים, נעשתה הפרדה בין הנאשם למתלון, והסבירו של הנאשם לכך היו בלתי סבירים בעלייל.

לפיכך אני קובעת כי עובר לאירוע נשוא האישום, לא היו יחסים טובים בין השניים, וזאת עקב האירוע המקדים.

כיצד נחבל המתלוון?

10. גרסת המתלוון ערואה נג'אר.

א. המתלוון העיד כי ביום האירוע, בסביבות השעה 14:30-15:00 הגיע עובד של הנאשם וביקש לחתת מיכל שמן שהזמין. המתלוון אמר לו כי המיכל שהוא מבקש לחתתינו שיר לנאים אלא ללוקוח אחר, והפנה אותו למשרד, שם ישב אברהים, מנהל המפעל. לאחר מכן נכנס הנאשם למפעל, והחל לקלל את המתלוון באומרו "יא בן זונה" ו- "מי אתה يا בן זונה". המתלוון ביקש מה הנאשם לא לדבר אותו, והפנה אותו למשרד. בתגובה דחף הנאשם את המתלוון בשתי ידייו. בהמשך הגיעו העובדים פאק ועקב והתחלו לשאול מה קרה. תוך כדי כך, הרים הנאשם מחרצפה מוט ממתכת, אותו כינה גם אומגה, או Z, או פלאר (לעיל ולהלן: המוט), והתיכון אותו לעבר ראשו של המתלוון. הוא הרים את ידו בכוננה להגן על ראשו, ונחבל מהמוט בידי השמאלית. (עמ' 8 לפורת', ש' 24-21; עמ' 9, ש' 27, עמ' 25-23; עמ' 29, ש' 26-28; עמ' 17, ש' 14-12). יצוין כי כל העדים התייחסו אל המוט בשמות אלה, אך משאישר הנאשם בסופו של יומם כי אכן הרים את המוט הספציפי, שנתקפס כמושג וסומן ת/6א, אין משמעות לשמות השונים בו כונה. המתלוון, אשר הגיע גם לחלק מהדינונים האחרים, זיהה את המוט שנתקפס במשטרת (ת/6א), ככל בנסיבותיו הותקף על ידי הנאשם, ומסר שהקצוות של המוט מושחזים וחדים כמו סכין. (עמ' 28, ש' 17-14; עמ' 47, ש' 27-22-עמ' 48, ש' 10).

לאחר האירוע הגיע המתלוון לתחנת המשטרה במלואו, וביקש להגיש תלונה על האירוע, אך עקב מצבו הרפואי הפנה לקבלת טיפול רפואי, ורק לאחר שוחרר מאשפוז הגיע תלונה במשטרה. בהמשך הסביר כי פנה תחילית למשטרה מפני שלא עמד על חומרת החבלה שנגרמה לו, ושם הפנה לקבלת טיפול רפואי תחילית. (עמ' 8 לפורת', ש' 21 - עמ' 9 ש' 8; עמ' 30, ש' 9-7).

המתלוון הכחיש את טענת ההגנה כי הוא רץ לכיוון הנאשם, איים עליו, וכי התכוון על מנת להרים צינור ברזל במטרה לתקוף את הנאשם (עמ' 10 לפורת', ש' 14-13; עמ' 11 ש' 2; עמ' 29, ש' 9-3). כן דחחה את הטענה כי פרק את כתפו הימנית כתוצאה מהרמת צינור בידו הימנית בכוננה לתקוף את הנאשם בamusתו, והיעד כי פרק את הכתף אחרי שהותקף על ידי הנאשם, משתפס אותו פאק כדי לחבוש את היד שנחבלת. עוד מסר כי ידו הדומיננטית היא היד השמאלית, ولو רצתה להכות מישחו באמצעות חפץ, היה מכחה אותו בידי השמאלית ולא בידי הימנית. (עמ' 26, ש' 23-3; עמ' 27, ש' 16-14; עמ' 31, ש' 16-4). לכן, אין בסיס לטענה כי פרק את כתפו הימנית.

המתלוון מסר כי בעקבות הפגיעה הוא אינו עובד. "**אחרי המקרה עבדתי חדש, לא יכולתי לעבוד. עכšíי אני לא עובד**", בספריו כי אינו מרגיש את האגדול, אינו סגור את האצבע, אינו מרגיש את מה שהוא תופס, ואין לו יכול להרים אפילו שני קילוגרם. בהמשך העיד כי לא עבד במשך שלושה חודשים, אך אישר כי במהלך אותה תקופה ביקר במפעל, לדבריו כדי לדבר עם אברהים (עמ' 16, ש' 22-18; עמ' 30, ש' 12-10).

ההגנה טענה לסתירות בין דבריו של המתלוון בעדותו לבין גרסתו במשטרה. משכך, הוגש הודעתו לתיק.

ב. גרסתו של המתלון במשטרה.

בהתודעויות במשטרה (נ/2 א'-ג') סיפר המתלון על האירוע המוקדים ומספר כי כשעצב הנאשם את המפעל אמר לו "אתה תראה עוד, يا בן זונה" (נ/2 א').

גרסתו לעניין תקופתו במועד האירוע דומה לזה שנמסרה בבית המשפט, והוא סיפר כי לאחר שהוביל בו, ברת הנายן מהפעל.

לאחר שהนายן מסר את גרסתו, נחקר המתלון פעמיים באזהרה בחשד כי קילל את הנאשם, דחף אותו בשתי ידיים והתקופף כדי לנקחת צינור ברזל ולתקוף באמצעותו את הנאשם. הוא הכחיש את כל החשדות באופן גורף, וחזר על הגישה שמסר. (נ/2 ב').

גרסתו של המתלון נתמכה בתעודות הרפואיות שנמסרו לו מבית החולים בניה, לפיהם כתוצאה מהחבלה נחתך הגיד של ידו השמאלית והאגודל, ולאחר מכן עבר ניתוח. (ת/13; ת/12; ת/18 א).

11. גרסת עקاب دقօוּר

עקבב, פועל במפעל כUSH שנים, מסר גרסה התומכת בדברי המתלון.

א. לדבריו, ביום האירוע הגיע הנאשם למפעל וביקש לקבל סchorה מהפעל. הוא שמע את המתלון מבקש מהนายן להמתין, אך הלה החל לצעוק על המתלון, שעמד מולו וצעק עליו חזרה. השניים דחפו זה את זה, ועמדו צמודים כشمקרר קטן מפריד ביניהם. עקבב התקרב אל המתלון וניסה להרחקו, אך לא הצליח, כי הנאשם הרים מהרצפה חלק מנירוסטה, הנינו באוויר והטיח אותו כלפיו ראשו של המתלון. עקבב טפס את המתלון מאחור וניסה להרחקו, אך לא הצליח בכך. המתלון הרים את ידו כדי להגן על עצמו, **"הוא רצה להרחק את זה ממנו כדי למנוע עצמו את המכחה"**, ונחבל בידי השמאלית. פאק הגיע אחריו, אך הם לא יכולים למנוע את האירוע. עקבב אף הדגים את האופן בו קרו הדברים, וערוך שרטוט להראות היכן עמד כל אחד מהצדדים. (עמ' 32 לפורת', ש' 13-13 - עמ' 34, ש' 9; עמ' 23-23 - עמ' 41; ת/18 א).

ב. הוא דחה את טענת ההגנה כי המתלון ניסה לתקוף את הנאשם באמצעות צינור, וכי הנאשם החזיק את המוט על מנת להתגונן מהתקיפה, ואמר כי הוא עצמו החזיק את המתלון, ניסה להרחק אותו ללא הצלחה, ולא ראה שום חפץ בידו. לדבריו, החזיק המתלון את שתי ידיו למלטה, לא היה בהן דבר, והוא לא ניסה לתקוף את הנאשם. עקבב חזר וציין כי ניסה להרחק את המתלון מהนายן, גם כדי להציל את עצמו ואת ראשו מפני המוט שהניף הנאשם. הוא עמד על דעתו כי האירוע קרה באופן המתואר על ידו, וכי ראה היטב את אשר קרה, בהסבירו כי ראה את הנאשם מהצד. (עמ' 34 לפורת', ש' 10-25; עמ' 38, ש' 19-30; עמ' 39, ש' 21-28; עמ' 40-41).

לדבריו, המתלון שנפצע לא עבד אחרי האירוע, אם כי היה מגיע מדי פעמי להסביר לעובדים כיצד לבצע את עבודתו (עמ' 42 לפרט', ש' 31-32).

ג. עקבاب מסר גרסה דומה במשפטה בהודעותיו במשפטה, למעט בסוגיה אחת - נושא הדחיפות ההדדיות. בהודעתו הראשונה מיום 31/10/18 (ת/18א), מסר כי הנאשם נכנס לתוך המפעל כדי לחתת ציוד, והוא שמע את המתלון אומר לו להמתין. הנאשם לא רצה לחכות כלל, החל לצעק עליו ולהתקדם לעברו. עקבاب התקרב אליו ביחס עם פaicן כדי למנוע ממנה לתקוף את המתלון, היה למרחק של שבעה מטרים מה הנאשם, אך לא הספיק להרחקו. הנאשם הרים את המוט מרצפת המפעל לאוויר, נתן באמצעותו מכח לכיוון המתלון, פגע בידו השמאלית, ירד ממנהدم ובORTH. עקבاب לא ראה את המתלון תוקף את הנאשם, ולא שמע אויומים כליל. משנשאל על הקשר בין הצדדים, השיב כי הוא עובד ביחד עם המתלון, אך אין ביניהם קשר מיוחד, ואילו הנאשם מגע לפעמים למפעל כדי לעבוד בקיורו, ואין לו כל סכוס גם עמו. (ת/18א). לעומת זאת, ביום 12/11/18 נזכר על גרטתו לגבי אופן תקיפתו של המתלון, והוסיף כי לאחר הצעקות ראה את הנאשם דוחף את המתלון בחזהו. משנשאל מדוע לא סיפר זאת בפעם הראשונה, השיב כי שכח זאת מפני שהתמקד במכה החזקה שננתן הנאשם למתלון, אך הוא בטוח בעניין הדחיפה. (ת/18ב).

משנדרש לסתירות בין דבריו במשפטה, שם סיפר רק שה הנאשם דוחף את המתלון, וגם זאת רק בהודעה השנייה, לבין עדותו בבית המשפט, לפיה שניהם דחפו זה את זה, הסביר כי תחילתה היה מושפע מהמקרה, וציין כי בגדיו וגם המפעל היו מוכתמים בדם. עם זאת, עמד על דעתו לעניין הדחיפות ההדדיות, דחה את הטענה כי הוא רצה לעזור למתלון שהנו בן כפרו, והיעד כי סיפר את אשר ראה. (עמ' 37-38; 42 לפרט').

12. גרסת פaicן נאסר

א. פaicן, העבד במפעל מזה 12 שנים, מסר אף הוא גרסה התומכת בדברי המתלון. יחד עם זאת העיד כי היה ביחסים טובים עם הנאשם, ואין ביניהם שום סכוס (עמ' 72 לפרט', ש' 11-8).

לדבריו, ביום האירוע, עת עבד במפעל למרחק של כ-10-8 מטר מהמתלון, שמע צעקות וקללות בין המתלון לבין הנאשם, כשהשניים עומדים אחד מול השני ומקרר בגובה 90 ס"מ מפריד ביניהם. הם דיברו על סחרורה, הנאשם צעק למתלון "מי אתה בכלל", המתלון ענה לו "אני אחראי פה", והם המשיכו לצעק ולקלול אחד את השני. כשהראה פaicן את הנאשם דוחף את המתלון, ניגש אליהם על מנת להפריד ביניהם, והלך לכיוון הנאשם, שהוא יותר קרוב אליו. משהגיע אל הנאשם, התכווף האחורי, הרים מרצפה כל' הקורי במספר שמות - אומגה, Z כפול, פלאר, נירוסטה, חיזוק, גשר, קשור - הסתווב מאחוריו המקרר, הרים את המוט באוויר וריצה לתקוף את המתלון בראשו. המתלון הרים את ידו מעל לראשו כדי להגן על עצמו, המוט פגע בידו השמאלית, הוא נחבל והתחילה לדם. פaicן ניגש אל המתלון שקף מכבים, וחיבק אותו על מנת להרגיעו ולהבחש את ידו השמאלית. המתלון אמר לו שפרק את כתפו הימנית, ביקש ממנו לסייע לו את ידו על מנת להחזיר את הכתף למקוםה, וכך עשה. (עמ' 70 לפרט', ש' 24 - 24 - עמ' 73, ש' 15; עמ' 31, ש' 74, עמ' 27).

פאיך דחה מכל וכל את טענת הנאשם כי המתלון רץ אליו, איים עליו, התכווף לרצפה והרים צינור ברזל
עמוד 8

בأוויר בכוונה להכות באמצעותו את הנאשם, ואמר כי לא ראה את המתלון מרים צינור או מחזיק משחו בידיו. לדבריו, החל להסתכל על המתלון ועל הנאשם לאחר ששמע את הצעקות ביניהם, וממקום עבודתו בעמדת הרתכים, ראה את השניים "בדיקות", כך שלו החזיק המתלון צינור ברזל בידו, היה רואה זאת. ואולם, בידי המתלון לא היה דבר, לא צינור ברזל ולא פלאה. "**לא היה ביד שלו כלום**". פaicק אף דחה את גרסת הנאשם כי המתלון ניסה למשוך את המוט מידיו, ואמר "**הרים את האומגה ורצה למת לו וכבר היא יורדת על ערואה. אז הוא הרים את היד והגן על עצמו**". פaicק אישר כי האירוע ארך מספר שניות, אך עמד על כך שראה היטב את אשר קרה, סיפר כל מה שראה, מבלי שאיש הדrik אותו מה להגיד, ואף הדגים כיצד אירעו הדברים. "**אני ראייתי את וליד, ראייתי את האומגה נתען לו מכיה באוויר וערואה מגן על הראש שלו ככה והאומגה נכנסת לו ביד**". (עמ' 71, ש' 29-2 עמ' 72, ש' 20; עמ' 73, ש' 31-2; עמ' 79, ש' 20).

לאחר האירוע הגיע המתלון למפעל מספר פעמים על מנת להסביר ל אברהים על העבודה שנרגע לעשות עד שנחבל. מספר חודשים לאחר מכן חזר לעבודה סדירה, אך בעבר כמה שבועות מחזרתו הפסיק, כי לא תפרק היבט. (עמ' 80 לפרט', ש' 13-10).

ב. פaicק מסר גרסה דומה במשפטה, כעולה מהודעותיו שהוגשו לבית המשפט. (נ/5 א' ו- נ/5 ב'). ביום 31/10/12 תיאר את האירוע, סיפר כי בעקבות התקיפה ירד מידו של המתלון דם רב, וצין כי הנאשם ברח. שאל מה הקשר שלו למתלון ולנאשם, סיפר כי הוא בקשר טוב עם שניהם, ואף פירט. לשאלה מי ראה את האירוע מסר את שמותיהם של עקיב, המתלון, הנאשם, וסביר כי גם נעים ראה את המקרה (נ/5א). הוא זומן שנית ביום 12/11/7, ונשאל לגבי פריקת הכתף של המתלון, לגבי מסר כי קرتה לאחר האירוע. המתלון רצה לצאת מהמפעל, פaicק תפס אותו כדי לחבוש לו את היד, והמתלון צעק אליו "**שיצאה לו את הכתף**". המתלון הדריך אותו כיצד להחזירה למקום, ופאיק החזירה למקום. הנאשם לא היה במקום אותה עת. (נ/5ב).

גרסתו של בעל המפעל אברהים שהלה

.13

א. אברהים לא היה עד ראייה לרגע בו נפגע המתלון, אם כי שזה במפעל, והוא מודיע להתרחשות מיד לאחר שקרתת. הוא סיפר על האירוע המקדים ועל האירוע נשוא האישום. לדבריו, היה הנאשם לקוח של המפעל, וכן "איש קירור", אשר ביצע עבודות עבור אברהים, כאשר בין השניים היה שיתוף פעולה במשך תקופה משמעותית, בטרם האירוע נשוא האישום. בקשר לאירוע המקדים סיפר כי הנאשם היה חייב לו חשבוניות מסוימות, אשר בגין העדרה לא הגיע אברהים את הדוח השנתי במועד, ולכן סירב למסור לו סchorה נוספת. בסופו של דבר מסר הנאשם את החשבוניות אברהים, והם המשיכו לעבוד בלבד. (עמ' 48 לפרט', ש' 29 - עמ' 49, ש' 14; עמ' 50, ש' 22-27; עמ' 51, ש' 32-20).

אשר למקרה דינן, סיפר כי בתאריך 25/10/12 בשעות הצהרים, עת היה במשרד, נכנס המתלון ושאל האם מיל השמן שבמפעל שייר לנאשם. אברהים ענה לו שמייל זה אינו שייר לנאשם אלא מיל אחר. מספר דקות לאחר מכן שמע צעקות, וכשיצא מהמשרד ראה את המתלון פצוע עם יד מדממת, ועל הרצפה זווית מנירוסטה מגואלת בדם. הפעלים סיפרו לו כי בעקבות דבריו של המתלון שהסchorה שביבקש הנאשם לקחת אינה שלו, תקף הנאשם את המתלון מילולית, קילל אותו ודחף אותו. הפעלים האחרים נכנסו ביניהם, אך הנאשם תפס

אומגה ורצה להוכיח את המתלוון באמצעותה. המתלוון הרים את ידו כדי להתגונן ונפצע בידו. הוא חשב את ידו ורצה להסיעו לקופת חולים, אך המתלוון העדיף לנסוע בלבד. כעבור מספר דקות קיבל הוועדה מהמשטרה לפיה המתלוון הגיע מדם, אך איבד הרבה דם, והוא מוטשש ואסור לו לנוהג. لكن התבקש להגיע ולהסביר את המתלוון בבית החולים, וכך עשה. בהמשך נתקבש למסור למשטרת האומגה (המוח), המכוסה בדם, ועשה כן. (עמ' 49 לפroot', ש' 1- עמ' 50, ש' 19; נ/4).

אברהים זכר שכאשר יצא מהמשרד, הנאשם כבר לא היה במקום, ולא זכר מודיע מסר במשטרה כי השניהם עמדו זה מול זה. (עמ' 53, ש' 8 - עמ' 54, ש' 17). לדבריו, לא המשיך לעבוד עם הנאשם לאחר האירוע, ודחה את גרסת ההגנה כי הוסיף להזמין אצלו עבודות. (עמ' 55, ש' 11-26).

לדבריו, המתלוון לא עבד במפעל במשך כחודשים לאחר פציעתו, וחזר לעבוד בתחילת השנה (2013) למשך חודש, חדש וחצי והפסיק לעבוד, כי היד שלו כאבה, הוא היה מגבל ולא יכול היה לתפוס. עם זאת, נהג להגיע מדי פעם למפעל בבקשה אברהים, כדי להסביר לעובדים כיצד לבצע את העבודה שעשו עד האירוע, בהיותו "הנפשה של המפעל", איש החיתוך והכיפוף של המפעל. עם זאת, אברהים דחה את טענת ההגנה כי המתלוון חזר לעבודה סדירה. (עמ' 57 לפroot', ש' 1-31).

ב. גרסתו של אברהים במשטרה דומה בעיירה לדבריו בבית המשפט. (נ/4).

.14 פרופסור יהודהysis

פרופ'ysis ערך חוות דעת פתולוגית (ת/12), שהתבססה על רשותה רפואי (ת/13), צילום של ידו הפצועה של המתלוון (ת/13א), ועל מסמכים נוספים (ת/10 - ת/16), לרבות צילום של המות המכוסה בדם.

וכך כתוב:

"סיכום ממצאים אנטומיים עיקריים:

פצע חתר (קרוב לוודאי) בסיס האגודל מצד ימין

פגיעה בגיד ובעצב של האגודל מימין (לפי רשותה רפואי)

חוויות דעת

על סמך נתונים מממככים רפואיים ותצלומים של המתלוון, שנת לידה 1980, ושל חפץ פסי מלבי (שסטמן ת/6 א' מ.מ.), הרינו חוות דעתנו כי הפגע בסיס האגודל מימין עם פגעה בגיד ובעצב של האגודל, מתישב עם פצע חתר שנגרם ע"י שפה מושחת.

לא ניתן לשולлеч אפשרות שפה מושחת של החפץ פסי מלבי (ת/6 א' מ.מ.) גרמה לפצע החתר בסיס האגודל".

פרופ' היס העיד כי מצילום היד הפצועה למד שמדובר בפצע חתר - המוגדר כפצע בעל שפות חדות ושירות, חודר לעומק, ונגרם על ידי שפה מושחת - לעומת פצע קרע שהగדרתו שונה, אך אין יכול לקבוע את עומק הפצע, אם כי מדובר בפצע עמוק יחסית, שעבר את שכבת העור ותת העור, הנמצאים מתחת לעור בעומק (עמ' 45 לפורת', ש' 21 - עמ' 46, ש' 12).

ביחס למנגנון הפצעה, העיד פרופ' היס שכל תנועה המביאה את השפה המושחת של המוט בתנועה לעור שמתחחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע החתר שנגרם למטלון, לרבות תנועה של החלקת המוט או תנועה של השפה המושחת של המוט על פני העור. עם זאת אמר כי פצע החתר לא נגרם מכמה "מכה לא מתבטאת בפצע זהה. זה צריך להיות תנועה של כף היד על פני השפה המושחת של החפץ או תנועה של השפה המושחת של החפץ על פני כף היד או תנועה של שניהם. יש שלוש אפשרויות". לפיכך, לא שלל אפשרות כי פצע החתר נגרם "כਮוצאה מאחיזת המוט על ידי מי שנפצע". משנשאל אם ניתן שהפצע נגרם מתנועה של המוט הפגע בכף היד בין האgodל לאצבע (תו"ר כד' הדגמה), חזר והסביר "כל תנועה שמביאה את השפה המושחת של המוט בתנועה לעור שמתחחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע חתר כפי שנמצא אצל הפצוע". ביחס לסבירות שהפצע נגרם מאחד המנגנונים - אחיזה במוט בשפה המושחת, החלקת המוט על היד או היד על המוט, או חבטה של המוט על כף היד - העיד "זה אני לא יכול לומר מה הסבירות. ברגע שנוצר מנגנון של החלקה או תנועה של השפה המושחת של המוט על פני עור כף היד נוצר פצע. לכן לומר עכשו מה המנגנון הסביר ביותר, הוא בלתי אפשרי". (עמ' 46, ש' 22 - עמ' 47, ש' 9).

.15. מפקח דוד שושני

מפקח שושני היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ראש משרד חקירות ומודיעין בתחום מעלות, וערך מספר מסמכים. (מצור ת/8, דוח קצין ממונה ת/9, בקשה ת/10 וטופס לוואי למוסגים ת/11).

بعدותו אישר כי לא ראה לנכון למסור את גרטתו של הנאשם במסגרת בקשתו לקבלת חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית בדבר מנגנון החבלת שנגרמה למטלון, והסביר כי גרטתו של הנאשם רלוונטית לצורך קביעת המומחה. הוא דחה את טענת הנאשם כי הטיח בפניו שבידו קליטת המתעדת את האירוע, והפצע בו להודות בתקיפת המטלון, ואומרו כי לא זכור לו דבר זהה, והוא אינו מטיח ראיות בנחקרים. (עמ' 66 לפורת', ש' 20 - עמ' 67 ש' 10).

ראיות ההגנה

.16. עדותו של הנאשם

ה הנאשם הטיל את האשמה לאירוע על המטלון.

א. לדבריו, הוא מכיר את אברاهים ואת הפעלים במפעל, לרבות המטלון, פאיק, עקאב, נעים וזיאן שלא היה שם ביום האירוע, עובד בשיתוף פעולה עם המפעל מזה 6-7 שנים, ומציין קשר טוב עם כולם, לרבות עם המטלון. הוא העיד כי היה בקשר עסקית טוב ורוחני עם אברהים, והמשיך לעבוד עמו גם לאחר האירוע, לבצע עבודות חזק ולהזמין שחורה מהמפעל. (עמ' 86 לפורת', ש' 2-12; עמ' 91, ש' 27-32; עמ' 92, ש' 30-31).

ב. במועד האירוע הגיע למפעל ברכובו כדי לנקחת סחורה שהזמין מבעוד מועד. בכניסהפגש את נעים, שהלך עמו לכיוון המשרד שם ישב אברהים, אשר אמר לו שהסחורה שלו מוכנה והוא יכול לנקחת אותה. כשהחל הנאם להעמס את הסחורה שלו, בא אליו המתлонן, צעק עליו שלא יגע בסחורה ללא אישור שלו, ואיים עליו. המתلونן אף דחף את הנאם בחזרה, התכווף, הרים צינור אויר שהיה לידו והטיח אותו לכיוון ראשו של הנאם. בתגובה החזיק הנאם בידו מוט מנירוסטה (אומגה) בכוונה להפיח את המתлонן. אז זرك המתلونן את הצינור שהחזיק, ומשר בידו השמאלית את המוט שהחזיק הנאם. הנאם אף הדגים תנועה של הרמת המוט מעלהראשו, אם כי כאשר נשאל במפורש על הגובה אליו הרים את המוט מעלה ראשו של המתلونן, הנמיך את ידו ביחס להדגמה הקודמת. (עמ' 86 לפroot', ש' 30-19; עמ' 94, ש' 23 - עמ' 95, ש' 8; עמ' 100, ש' 20-4).

כתוצאה ממשיכת המוט נחבל המתلون בידו השמאלית. באותו רגע הגיעו למקום פאק ועקב, ואברהים יצא ממשרו. כאשר ראה אברהים את המתلونן מדם, ניגש לנאם, ביקש ממנו לצאת מהמפעל כדי להריגע את העניינים, והנאם יצא ועמד ליד הכניסה של המפעל. בהמשך זרך המתلونן חתיכת ברזל לעבר הנאם כתוצאה מכך פרק את כתפו הימנית, ופאק החיזירה למקום. (עמ' 87 לפroot', ש' 1-21). כשנשאל על מועד הגעתם של פאק ועקב, מסר כי השניים הגיעו לפני שהמתلونן משך את המוט ונחבל בידו. כשועמת עם גרסתו הקודמת ביחס להגעתם, הסביר כי התכוון שהשניים הגיעו קודם, אך לא תפסו אותו ואת המתلونן, אשר עמדו זה מול זה, כשהנאם מחזיק במוט והמתلونן מחזיק בצינור. יחד עם זאת, לדבריו, לא הייתה סכנה שימושו יפצע, ولكن פאק ועקב לא הפרידו ביניהם. הנאם אף לא ידע לומר מדוע ביקש ממנו אברהים לעזוב את המפעל לאחר שראה את המתلونן מדם, למרות שלא ראה כיצד נפגע. (עמ' 101, ש' 21 - עמ' 103, ש' 10).

ג. לדברי הנאם, אין לאברהים ביטוח תאונות אישיות לעובדים במקרה של פצעה, ולכן פנה לנאם לאחר האירוע והציג לו לשלם פיצויים למתلونן, או לחילופין להציג מצג שווה לפיו המתلونן נפגע בעסקו של הנאם, הוצאות להן סרב הנאם. גם עוז'ד חאולה עיסוי המציג את המתلونן ואחיה רבייע עאסוי דרשו מהנאם לשלם למתلونן סך של 180,000 ל"נ. בעקבות סיירובו, קים אברהים אסיפה לעובדיו, והזהירים כי עליהם למסור גרסה לטבות המתلونן, אחרת יפוטרו מעבודתם במפעל ויתבעו בבית משפט. בהמשך הוסיף כי אברהים הורה לעובדיו לומר במשפטה, שהנאם רצה לתקן את המתلونן עם המוט (אומגה), המתلون התגונן באמצעות ידו, וכך נחבל. הפעלים פחדו ומסרו גרסאות כאמור נגד הנאם. לדבריו, נודעו לו הדברים מאחד הפעלים, אך הוא אינו יכול לגלות את שמו, מפני שמדובר בסוד. הנאם לא ידע להסביר כיצד מתישבת גרסתו זו עם העובדה שגרסתו של נעים במשפטה לא תמכה בגרסת המתلونן, וחזר על דבריו כי מדובר בסוד שלא יוכל לחושף, שכן האדם שסיפר לו על האסיפה מפחד להעיד. בהמשך מסר כי אברהים הנחה את נעים לומר במשפטה שהוא בתוך המקור ולא ראה דבר, כי חשש שנעים יספר את האמת. מושנשאל מה היה להם לפאק ולעקב להעיד שהנאם הוא זה שתקף את המתلونן, ולא שהמתلونן נפגע תוך כדי ממשיכת המוט, השיב שעקב גור בכפרו של המתلونן, ופאק קרוב משפחתו של אברהים. (עמ' 88 לפroot', ש' 17 - עמ' 89, שורה 8; עמ' 90, ש' 17-23; עמ' 104, ש' 1-15; עמ' 105, ש' 5-22; עמ' 106, ש' 10-1; עמ' 107, ש' 25-30; עמ' 113, ש' 27 - עמ' 114, ש' 13; עמ' 116, ש' 2-5).

הנאשם אישר כי בעקבות הפנייה של אברاهים לשלם פיצוי למתלון הרגיש נסחט, שכן אברاهים ניסה להוציאו ממשטרת מטהו, אך לא ראה לנכון לספר על נסיוון הסחיטה בהודעתו במשטרת, שכן הוא בקשר טוב עם אברاهים, ולא היה מוכן "להפilo". (עמ' 107, ש' 31 - עמ' 108, ש' 14-16).

הנאשם לא ידע להסבירஇז אחריות יש לאברاهים כמעביד לפצחות המתלון, אם נוכנה גרסתו של הנאשם, לפיה המתלון ניסה לתקוף אותו ואף נפצע בידו תוך כדי ניסיון התקיפה, תוך פגעה ברוחחים של העסק. (עמ' 89 לפחות, ש' 16-16 - עמ' 90, ש' 14).

ד. הנאשם העיד כי בפועל קיימות מצלמות אבטחה העובdot 24 שעות ביממה, ואף הוסיף שנפגש לשבת עם אברاهים במשרד וראה במחשב שהמצלמות עובדות ומקריות. לדבריו, ראה צילומים של המצלמות שבוצע לפני האירוע. מושנשאול מודיע לא ביקש מהחוקר שגבה את הודעתו ביום 12/10/2012 לבדוק את המצלמות, השיב כי החוקר לא שאל אותו על מצלמות, והוא לא אמר לחוקר כיצד לבצע את עבדתו. (עמ' 91, ש' 1-5; עמ' 106, ש' 22-22). (32).

17. גרסת נעים חאג'

נעים העיד עד הגנה, על אף שלא היה עד ראייה לרגע פציעתו של המתלון. אף על פי כן מסר כי אברاهים איים עליו וניסה להשפיע על עדותו.

א. נעים מסר הودעה במשטרת ביום 31/10/2012, לפיה ברגע האירוע היה במקרר, שמע צעקות, קולות וויכוחים בין המתלון לבין הנאשם, אך לא ראה דבר. כאשר יצא, ראה את ידו של המתלון מדממת, אך לא ראה איש מהם מחזיק דבר בידו. מושנשאול מה הקשר שלו אל השניים, ענה כי המתלון הוא עובד בפועל כמווהו, ואילו הנאשם הוא קיבל הבा לחתת סחורה שהזמין מהמבצע. (ג/5).

ב. בראשית דבריו ביקש להעיד בדלותים סגורות, באמרו שאוים על ידי אברاهים לומר דברים בבית משפט, "אחרת יהיה לו בעיות בבית ובעובדת" (עמ' 117, ש' 5-7). לדבריו, יש לו שיש הקלות של שיחות טלפון בין אברاهים באותו יום, במליכון איים עליו אברاهים. (עמ' 122, ש' 11-15). בבית המשפט הצליח להשמיע שיחה אחת בלבד ביןו לבין אברاهים, אך לא ניתן היה לשמעו את יתר השיחות שהוקלטו לדבריו. באי זה הצדדים הקשיבו לשיחה שהיתה בעברית, אך תרגמו את הדברים לבית המשפט. אברاهים כעס על נעים על כך שি�שב עם הסנגור ולא עם ב"כ המשasma, הורה לו להתרחק ממנו ולא לדבר אליו. אברاهים נשמע אומר לנעים שעליינו להיכנס לאולם בית המשפט, לענות על השאלות וללכט הבינה (עמ' 123, ש' 6 - עמ' 124 ש' 18). מכל מקום, הציגו נעים בפני בית המשפט שהוא יספר את האמת, על מה שהוא יודע ומה שהוא ראה (עמ' 125, שורה 35-35 - עמ' 126, שורה 1). צוין כבר עתה כי לאחר הדיון הצליח ב"כ הנאשם לשמעו שיחה נוספת מנוסף תמלל (ג/6), ולאחר שב"כ המשasma אישר את התמלול, הוגש לבית המשפט בישיבה שלאחר מכן. בנוסף הצליח ב"כ הנאשם לשמעו שיחה נוספת מנוספת בה אמר אברاهים לנעים **"מה שמעنين אותו שolid תקף את עורואה, לא מעnen אותו תביעה אזרחות אחר כן, פיצויים."** (עמ' 135, ש' 14 - עמ' 136, ש' 5).

ג. נעים העיד כי עבד במפעל ביום האירוע, אך לא ראה את האופן בו נפצע המתלון, שכן הרכיב מסילותות בתווך מקרים. הוא יצא מהמקרר רק לאחר ששמע צעקות, ראה שכולם בהםם, וכן ראה את אברاهים יוצא מהמשדר. כשאברاهים ונעים הגיעו למקום, אמר פaicק "וליד נתן מכח לעוראה, רצח להרוג אותו. וליד ברח". נעים ראה שלמתלון היה דם על הידיים, כי הוא לפקח חתיכת נירוסטה ורדף אחריו הנאשם, אך לא מצא אותו. (עמ' 126 לפורת', ש' 29 - עמ' 127, ש' 10). לדבריו, דקה, דקה וחצי אחרי האירוע אמר פaicק : "וליד לפקח אומגה, הוא אמר זה Z, אני יודע מה הוא אמר, כי סיפר במפעל, רצח להרוג את הילד, והרים את זה על הראש שלו... אמר לי שוליך רצח להרוג, לפקח את האומגה הזאת מהרצפה". נעים אמר כי לדעתו היה נהג אחרת במקום המתלון ומרים אגרוף, כי לדעתו הנאשם לא הכה את המתלון, וכי "הוא לא יכול לתת מכח לזרוב", אך חזר ואישר כי לא ראה כיצד נפצע המתלון (עמ' 130, ש' 10-3; עמ' 132, ש' 21 - עמ' 134, ש' 8).

לדבריו, המתלון חזר לעבודה אחרי 20-15 ימים מיום שחררו מבית החולים, עבד בשירות חדש וחצי "מלא", ידו כאבה ואז הפסיק לעבוד. בהמשך חזר לעבודה והוא עבד גם כiom. (עמ' 127, ש' 32-30).

ד. נעים העיד שיש מצלמות אבטחה בתווך המפעל והן פעולות. לדבריו, חצי שנה לפני כן, הזהיר אותו אברاهים שהוא נצפה בצלמות אוכל וופלים ולא עובד. משתהה כיצד ידע אברاهים על כך, ראה לו אברاهים את הסרטון בצלמות האבטחה. לדבריו, התקין אברاهים את המצלמות לפני כשנה תשע שנים, בעקבות חשוון שנענש גנבו מוצרים מהמפעל. כן סיפר כי ביום 26/02/2014, לאחר שהמתלון, פaick, עקاب ואברاهים העידו בבית המשפט, שמע אותו מדברים על כך שככל אחד מהם העיד שלא ידוע לו אם המצלמות במפעל עובדות, ואישר כי האסיפה עליה דבר התקיימה לאחר שהם מסרו עדותם בבית משפט (עמ' 129, ש' 27-1; עמ' 131, ש' 13-26).

נעימים אישר כי ייחסו עם אברاهים ועם הפעליים האחרים במפעל אינם טובים, וכי הוא רב איתם כל הזמן. הוא לא סובל אותם, והם לא סובלים אותו מזה שניהם, ללא קשר לאירוע. הוא כינה את פaick "כלב", ועל המתלון אמר כי הוא רב עמו בעבר לפני שנים, ו"שאין לו נימוס, לא מכבד בכלל". בנוסף, חשש כי אברاهים עתיד לפטר אותו ללא פיצויים. (עמ' 129, ש' 3; עמ' 132, ש' 17-7, עמ' 133 ש' 32-32; עמ' 134, ש' 12). כאמור, נעימים לא האמין שהנאשם הרים את המוט על המתלון. (עמ' 133, ש' 2-1).

בסוף עדותו, לאחר שהסביר את פניהם של כל העובדים במפעל ולעומת זאת תיאר את הנאשם - אותו הכיר לדבריו רק דרך המפעל - כמו שאינו מסוגל לפגוע בזרוב, התברר כי אשתו של הנאשם היא קרובות משפחה של נעימים, קשר משפחתי אותו מנעה מלהזכיר וניסחה להמעיט בחשיבותו. (עמ' 134, ש' 11-14).

18. החוקר הפרט依 יורם כהן

החוקר הפרט依 יורם ערך דו"ח חקירה לביקשת הנאשם. (נ/6, הדיסקים נ/6א ו-ב). יורם עקב אחרי הנאשם משך يوم אחד, ואף צילם אותו. לדבריו, ביום 12/12/2012 עבד המתלון במפעל, הכנין מנגל על פי הזמנה של יורם עצמו,

והשתמש בעיקר בידו הימנית לצורך ביצוע העבודה.

גם מצפיה בדיסקים ניתן להתרשם כי המתלון השתמש בעיקר בידו הימנית לצורך ביצוע העבודה, בעוד שידיו השמאלית חבושה בכפפה, והוא השתמש בה לצורך תמייה בלבד.

.19. נושא המצלמות

הצדדים חולקים בסוגיית המצלמות. אברاهים מסר שהצלמות מותקנות אך אין עובדות, הפועלים, עד' התביעה האחרים לא ידעו לענות לשאלה זו בודאות, הנאשם טען כי הן פועלו בדרך כלל, ואילו נעים מסר כי המצלמות עבדו, לפחות חצי שנה לפני כן.

א. אברاهים העיד כי במפעל מותקנות מצלמות אבטחה ישנות, שאין עובדות משנת 03'- 04'. לגבי אמרתו במשפטה (נ/4) כי אין במפעל מצלמות, הסביר כי אין פועלות ודחה את טענת ההגנה כי אמר לחוקר שאין מצלמות כדי שלא ייר לבודוק אם הן עובדות או לא. (עמ' 55, ש' 31- 31' עמ' 56, ש' 31).

ב. המתלון, שהוגדר כמנהל וכרכוח החיה של המפעל, לא ידע לומר אם המצלמות המותקנות במפעל פועלות. כך אמר גם פאיק שהעיד כי אינו יודע אם יש מצלמות במפעל, והדבר אינו מעניינו, אלא שייך למשרד. **"אולי יש מצלמה נסתרה, לא יודע"**, ודחה את טענת ההגנה כי מסר גרסה זו לבקשת אברاهים. (עמ' 78 לפרט', ש' 1-24). גרסה דומה נמסרה על ידי עקיבא, שאמר כי מדובר בעבודה של המשרד שאינם מתערבים בה.

ג. הנאשם מסר כאמור כי המצלמות המותקנות במפעל פועלות, והוא ראה צילומים של המצלמות שבוע לפני האירוע. נעים העיד אף הוא כי המצלמות פועלות, וכי חצי שנה לפני מתן עדותו (כמעט שנה אחרי האירוע), חשב אברاهים כי ראה אותו מתבטל בצלמות האבטחה. דא עקיבא שאברاهים, מנהל המפעל, ראה חשיבות רבה בעדותו של נעים לעניין המצלמות ובשיכחה המוקלטת נ/6, חזר מספר פעמים על כך שעל נעים לומר כי אינו יודע אם הן פועלות.

ניתוח הראיות

20. "יאמר כבר עתה כי לאחר בחינת הראיות שוכנעתי כי הנאשם הרים את המוט בכוונה להנחיתו ולפגוע בראשו של המתלון, וכי המתלון נחבל כאשר הרים את ידו השמאלית כדי להגן על ראשו.

א. עדותו של המתלון לגבי האופן בו קרה האירוע מקובלת עלי בכללותה, ומתיחסת עם ראיות אחרות המחזקות אותה, לרבות עדויותיהם של עקיבא ופאיק, אשר היו עדים לפציעה ומסרו גרסאות מאוזנת, הן במשפטה והן בבית המשפט.

מהימנים עלי דברי המתalon כי הרים את ידו כדי להגן על ראשו מפני נחיתתו של המוט החד והמשון עליו, וכך נפגע. לא נعلم מעני כי המתalon דיבר על מכח שנחתה על ידו, ואילו פרופ' היס העיד כי הפגיעה נגרמה מתנוועה של כף היד על פני השפה המושחת, או תנוועה של השפה המושחת על פני כף היד או תנוועה של שניהם, וכי הוא לא שאל את טענת ההגנה כי יתכן שפגע החתר נגרם כתוצאה מהחיזת המוט על ידי מי שנפגע. (הנאים מסר, צצ'ר, כי הוא לא התקoon להנחת את המוט על ראשו של הנאם, וכי הנאם הוא שטופ במוות). ואולם, משנתבקש פרופ' היס להבהיר אם יתכן שהפגיעה נגרם מתנוועה של המוט הפוגע בכף היד בין האגדול לאצבע, השיב בפירוש כי **"כל תנוועה שבאייה את השפה המושחת של המוט בתנוועה לעור שמתחת לאגודל, יכולה לגרום לפצע חתר כפי שנמצא אצל הפצוע"**. הוא אף נמנע ממתן דעתה ביחס לנסיבות שהפגיעה נגרם מאחד המנגנוןים - אחיזה במוט בשפה המושחת, החלקת המוט על היד או היד על המוט, או חבטה של המוט על כף היד - כאמור לעיל. דהיינו, גרסת המתalon לא הופרכה.

לאמן הנמנע כי המתalon לא חיכה לכך שהמוט שהורם והונחת על ראשו יפגע בו, אלא שלח את ידו למעלה וניסה לתפוס את המוט כדי למנוע מהנאם להנחתו על ראשו, ובכך להקטין את נזקו, אך אין בכך כדי להפחית את אחריותו של הנאם. זאת בדומה לאדם שמאן דהוא מנסה לזכרו בלבבו, והוא תופס את הסcin כדי להרחקה מהאיבר החיוני לכיוון אחר.

ב. דברים אלה עומדים בקנה אחד עם גרסאותיהם של פאיק ועקבא, אשר הותירו רושם מהימן על בית המשפט, כפי שיפורט להלן. עקבא העיד כי הנאם הניף את המוט באוויר והטיח אותו לכיוון ראשו של המתalon, וגם במשפטה אמר כי הנאם נתן באמצעות המוט מכח לכיוון המתalon, ופגע בידו השמאלית. גם פאיק אמר כי הנאם **"הרים את האומגה ורצה לתת לו וכבר היא יורדת על ערואה. אז הוא הרים את היד והgan על עצמו"**, וכי ראה את האומגה **"נכנסת לו ביד"**. (ראו לעיל).

לכן, אין בכך שפרופ' היס ציין כי החתר אינו מלמד על מכח, אלא על תנוועה של המוט על היד, או של היד על המוט, כדי לסתור את גרסתם של עדי התביעה. כיוון התנוועה שעשה המתalon כדי להגן על ראשו מפני המוט המונחת עליו, אינו מעלה ואין מוריד. בין אם ידו הייתה סטטית בצדיפה למוט שינחת ובין אם הניף אותה בכוון המוט שהיא בירידה ואולי גם בחזיות, באופן שהמוט חתר אותה ולא נחת עליה כמויה, הוכח כי המוט הונחת בעבר ראשו של המתalon, ורק לאחר הטוב של השנאים הסתיים הדבר באופן בו הסטיים.

ג. לא נعلم מעני כי המתalon הגיע לتبיעה אזרחות נגד הנאם, לפצותו בגין נזקי, לרבות האובדן של חלק מכשור השתקריםו. הנאם העיד כי חזר לעבודה לזמן קצר, אך לא עמד בכך והפסיק לעבוד, גרסה שאושרה ברובה על ידי עדי התביעה האחרים, אשר אמרו גם שהמתalon הוזמן על ידי אברהים והגיע גם כדי להדריך את העובדים האחרים. הנאם טען כי המתalon חזר לעבודה מלאה, ולראיה העיד את החוקר הפרטי יורם שצלם אותו עובד יום שלם לדבריו, אם כי באמצעות ידו הימנית שאינה דומיננטית, כאשר ידו השמאלית חבויה, והוא עשה בה שימוש רק לעזרה. מכל מקום, נוכח חוסר הבבירות בעניין זה, והעובדת כי

מדובר בצלום של יומ אחד בלבד, ולא ברור כמה ימים לא עבר המתלון, אין ראה להידרש להיקף נזקו של המתלון.

הנאשם טען בסיכוןיו כי מלכתחילה דאג המתלון להשילר את האשמה לפציעתו על הנאשם, כדי לקבל ממנו פיצויים, והציבע על סתרות מסוימות בין דבריו במשטרה לבין עדותו. אמר כבר עתה כי הסתרות אינן מהותיות וכי המתלון נתן להן הסבר משכנע. לא נעלם מעני כי בהודעתו הראשונה במשטרה, אמר המתלון שהוא פועלם במפעל, אך אינו יודע אם ראו את הפצעה, וכי לאחר מספר ימים מסר את שמותיהם של פaic ועקבabin כמי שהיו עדי ראה לאירוע עצמו, בהסבירו כי לא היה בטוח שהם אכן ראו כיצד נפצע וכי היה בלחץ. מקובלת עלי טענת ההגנה, כי שוחח עם פaic ועקבabin לאחר פצעתו, שאל אותם מה ראו, וסביר להניח שהם אמרו לו כי ראו מה קרה, אך אין ראה לקבל את הטענה כי הדבר מציבע בהכרח על תיאום גרסאות. יתר על כן, המתלון, פaic ועקבabin מסרו גרסאות שונות במקצת זו מזו, אף שככל השלשה סיירו על כך שהנאשם הוא שהרים את המוט בכוונה להכות את המתלון בראשו, כי בידו של המתלון לא היה דבר, וכי הוא נפצע בנסיבות להגן על ראשו. דווקא השוני בין דבריהם מלמד כי לא תאמו גרסאות, ושומרת את הבסיס לטענה זו של הנאשם.

כך גם אין ראה חשיבות לכך שהמתלון שכח לומר בהודעתו כי העובד של המתלון הגיע אליו תחיליה, או לשאלה מאייזו כניסה הגיעו הנאשם, ולכך שהנאשם לא זכר בעודתו אם שאל את אבראים אם הנאשם יכול לחת את המיכל לפני שנפגע. כאשר עומת המתלון עם דבריו במשטרה, השיב כי אינו זוכר. מדובר בעניין חסר חשיבות במקרה דנן בו העימות בין המתלון והנאשם אינו שני במחלוקת ושניהם מסכימים כי בעצם זה מול זה והתווכחו על המיכל שביקש הנאשם לחת. אין גם להתפלא על כך כי המתלון נזהר מהנאשם מלכתחילה, נכון הנסיכון הקודם שהיה לו עמו ועם אלימתו המילולית מספר שבועות לפני כן.

אשר למשקל ש牒קש הנאשם ליחס לכך שהמתלון אמר כי לא צעק על הנאשם, כאשר עדי התביעה האחרים אמרו כי היו צעקות הדדיות, אף עניין זה אינו מלבד המחלוקת בין השניים, מפני שהנאשם מסר אף הוא שהתעמת עם המתלון. סביר להניח כי משעך הנאשם על המתלון החזר לו המתלון צעקות, והויכוח הסלים.

ד. לעניין טענתו של הנאשם בסיכוןיו כי למתלון היה מניע להעליל על הנאשם עקב סכסוך קודם עמו, זו אינה מתיישבת עם גרסתו כי לא היה סכסוך קודם, לא היה ביניהם דבר, וכי יחסיהם היו טובים. ממה אפשר, אם לא היה ביניהם סכסוך קודם, מה היה למתלון להעליל

עליו או למנוע ממנו לחת את המיכל שביקש לחת, ואם היה סכסוך קודם בנושא דומה, מדוע הבהיר זאת הנאשם, אלמלא חש תחושת אשמה הן על האירוע הקודם, והן על רגשי הנעם שפעמו בו עוד מזמן, אשר גרמו לו כנראה הפעם לתקוף את המתלון, כפי שהבטיח לו שייעשה בעבר?

ה. אשר לחקירה הכתף של המתלון, המתלון ופאיק סיירו עוד במשטרה כי זו נגרמה מאייזתו של פaic את המתלון לאחר שנפגע, כאשר סבל מכאבם ופאיק רצה לחבות את ידו. המתלון אף מסר כי הדבר קורה לו לעיתים קרובות, ואף ידע כיצד להסביר את הכתף למקוםה. ההגנה טענה כי החקירה הכתף נגרמה מכ

שהמתلون הרים עליו צינור אויר בידו הימנית, גרסה הסותרת את דבריהם של כל העדים, ואין לה בסיס. כדי לסביר את האוזן ייאמר כי המתلون פרק את כתפו הימנית גם בבית החולים עבור לשחזרו, ללא כל הסבר או סיבה חיৎנית, ומסר לצוות הרפואי כי מדובר בעניין שגרתי אצלו, אף הופנה לבדיקה בנושא זה. (ת/13). משקרה הדבר בבית החולים ללא כל פעולה חריגה של המתلون, יש בכך תמייה לדברי המתلون בנושא הפריקה גם בעניינו.

ו. דבריו של המתلون לומנאי המשטרה פסוצין ביחס לאופן קרות האירוע האלים, מיד לאחר מעשה האלים, קבילים לאמתות תוכנן מכוח סעיף 10(1) לפקודת הראות [נוסח חדש], תשל"א- 1971 (להלן: פקודת הראות).

הוראות סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראות קובעות תנאים לקבילותן של ראיות המהוות "עדות מפי השמעה", ובמatters למעשה חריגים לכל הopsis אותה. בהתקיים תנאים אלה, ניתן לקבל עדות מכל שני אודות אמרות חוץ של קרובן אלימות, שנאמרו בעת ביצוע מעשה אלימות או בסמוך לאחריו, בדומה לחraig המסורי של ה"רס גסתה". עדות זו עומדת כראיה נפרדת עצמאית לצד עדותו של קרובן אלימות, עשוי להוסיף למשך, וכן ניתן לקבלה אף בהדרה. (קדמי, "**על הראות**", חלק שני (2009), עמ' 607 - 630). הטעם העומד בבסיס החraig הינו הנחה שבנסיבות בהן ניתנה האמרה - בשעת מעשה אלימות או בסמוך לאחריו - אין דעתו של הקרובן פניה לאמתת שקר בדבר נסיבות תקיפות, דהיינו, נסיבות מתן האמרה מקומות חזקה שבעובדת בדבר אמיתותן. (ראו ע"פ 3695/99 **אמגליי נ' מ"י**, פ"ד נד (5) 597, מפי כב' הש' לוי; ראו גם ת"פ (ח') 443/00 **מ"י נ' לישר** (17/3/04), מפי כב' הש' שפירא). אשר לאמתותם, חזקה על פצוע שאמר דברים באופן ספונטאני בסמיכות לאירוע בו נפגע, כי אינו עושה מניפולציות כדי להעליל עלילה על אדם שלא פגע בו.

לענין סמיכות הזמן בין האירוע לבין מתן האמרה, ראו ע"פ 1424/02 **טוטמן נ' מ"י**, פ"ד נ"ח (1), 615 שם נקבע מפי כב' הש' (כתוארו אז) גרוןיס:

"...תנאי הסעיף התפרש בפסקה בגמישות מסוימת. כך למשל נקבע, כי במקרים מתאימים יכולה להתקבל אמרה שניתנה ע"י הקרובן אפילו מספר שעות לאחר מעשה האלים. כמו כן, לעיתים אין הכרח שהדברים ייאמרו בהזדמנות הראשונה פשוטו ממשמעו [ראו ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מ.]. פ"ד מ"ז (3) 273, 277 [276-277]."

הוכח כי המתلون נסע מיד לאחר האירוע לתחנת המשטרה, הנמצאת למרחק מספר דקות נסעה מההמפעל, בעודו פצוע ומדםם, ומספר לו כי הנאם פצעו. בהדר ראה לגורם זו שהופיע על המתلون במסירת גרטונו, עומדים דבריו לפסוצין בתנאיו של החraig הקבוע בסעיף 10 לפקודת הראות, ואף בהחלטה של ה"רס גסתה".

ז. למען הסר ספק, אין רואה להדרש בהליך זה להיקף נזקי של המתلون עקב פצעתו. המתلون העיד כי לא עבד מספר חודשים, חזר לזמן קצר והפסיק לעבוד. לא נעלמו מעיני הפערים בין דבריהם של המתلون ועדים

אחרים ביחס לאובדן כושר עבודתו. עניין זה יבחן בהליך האזרחי, ואין זה המקומם לדון בשאלת כמה זמן נunder המתלוון מעבודתו, האם חוזר לעבודה מלאה ולכמה זמן. "יאמר רק שלכאורה, על פי המסמכים הרפואיים ועדותם של פרופ'jis נגרמה לו נזק ממשית בידו הדומיננטי. עוד לציין כי גם אליבא דוחוקר הפרטி, עשה המתלוון לאחר האירוע שימוש בידו הימנית ופחות בידו השמאלית החבושה.

21. פaic, אשר גרסתו תומכת בגרסתו של המתלון, הותיר אף הוא רשום מהימן על בית המשפט, משסיפר את סיפורו המעשה בצורה קצרה וענינית, הן במשפטה והן בבית המשפט.

הנאשם טען כי פאק הינו קרוב משפחה של אברהים וכי העיד לטובת המתלון לאחר תיאום גרסאות. בנשימה אחת טען גם כי פאק אישר שככל האירוע ארך מספר שנים וכי יתכן שלא ראה את המתלון מרים צינור, מכיוון שמדובר בעניין של שנים.

לא נעלם מעניין כי פאייק היה מודע לגרסתם של העדים האחרים, ואף אישר בכנותו ובוישר כי כל העובדים דיברו על האירוע מיד לאחריו וגם לאחר שמסרו הודעות במשטרה, באומרו "בטח". **דבר מה שקרה בטח** דיברנו...מה אתה חושב שאנחנו שותקים על דבר זהה?" (עמ' 77 לפrox, ש' 26-12). מדובר בעניין אנושי, אשר לא ניתן למונע אותו. אנשים עובדים במבצע שנים רבות ביחד, ולפתע קורה מעשה אלימות כגון דא, המערער את מחושת הביטחון של בני האדם המבלים חלק גדול מהיים ביחד לצורר פרנסתם. מطبع הדברים, האנשים מנהלים את אשר אירע, מחווים דעתם על המעורבים, משתתפים בצער, מתווכחים ואף מבטאים תחושותיהם כלפי צד זה או אחר. התפתחות זו אינה מחייבת את גרטסו של פאייק, שניסה אף לעזר למתלון, וקרבתו לאבראים אינה מעידה על היותו מוטה לטובת המתلون, בהעדר ראייה אחרת לנכון.

אני רואה חשיבות בכך שפאייק סיפר רק בהודעתו השנייה על פרויקט הכתף של המתלון, מכיוון שהסבירו לפיו הייתה זו הפעם הראשונה בה הגיע למשטרה למסור הודעה, ולא ראה בפרויקט הכתף עניין מהותי לסכוסר ('עמ' 76 לפופט'), נשמע משכננו והיה סביר בנסיבות העניין, בעיקר מראהו ייחודי המתלון כי הוא נהוג לפרק את כתפו הימנית באופן קבוע מזה שביב. גורסתנו זו חיזקה בתעודה הרפואית ת/13, כאמור לעיל.

התרשמתי כי פאיק סיפר את אשר ראה וחווה, כפי שמסר מיד לאחר האירוע הטריאומטי, באזני אברהם ונעים אשר התקרכבו אל המתלון הפסיכואנאליטי, עוד לפני היה סיפק בידיו מי מהצדדים לתוכן את צעדיו או את הנאמנויות שלו, לאחר שהוא ועקבב באו כדי להפריד בין הנאשם למתלון, אשר רבו והתעמתו כשלק המקרה הקטן בינו לבין.

גם דבריו הספונטניים של פאיק לאברהים (כמו גם לנעים), כי הנאשם תפס מوط, רצה להוכיח את המתلون באמצעותו, וכי המתلون נפגע עת הרים את ידו כדי להציגו מפניו, קבילים לתוכנם, נכנסים בגדיר החרגים לעדות שמוועה, כמפורט בסעיף 9 לפוקודת הראיות, אף מהימנים עלי במלואם.

"הוראה זו מהויה חריג לכלל הפסול עדות מפי השמעה בשיטה המשפטית הנוהגת במקומנו. היא

משמשת אמצעי להכשיר אמירות מילוליות המשולבות בתוך התרחשות פיזית, או סמכות לה עד כדי הפיכתן חלק منها. במקרה הן מהוות עדויות הקרובות יותר לעדויות מקור她们 לעדויות מפי השמעה, וסמכותן למעשה העבירה והיות העד המביא אותן עד ישיר לאמירותן הספונטניות מרוחיקות חשש מפני אי אמינותן (קדמי, על הראות, תשס"ד, חלק ראשון, עמ' 510). (ע"פ 2948/03 בrhoובסקי נ' מ"י (20), מפי כב' הש' פרוקצ'יה; ראו גם קדמי, **על הראות**, חלק שני (2009), עמ' 588; 616-609.).

.22 עדותו של עקاب הייתה מהימנה עלי אף היא. לא נعلم מעני כי עקاب סיפר שתפס את המתלון וניסה להרחיקו, כדי שמו של המתלון לא יופל על ראשיהם, גרסה שלא בא ذכרה בדבריו של פאקין, אך נראה כי הדבר נבע מכך שהיא פער קטן של זמנים ביניהם, כפי שהעיד עקاب, אשר מסר כי הגיע ראשון למתלון. (עמ' 40, ש' 11-10).

הנאשם ייחס לעקاب חוסר עקביות בכך שבמשפטה סיפר רק על כך שהנאשם דחף את המתלון ואילו בבית המשפט סיפר ושניהם דחפו אחד את השני. בנוסף טען כי אם עקاب החזיק את המתלון באופן המתוור על ידו, לא יכול לראות מה כל אחד מהם החזיק.

אני רואה לקבל טענות אלה. עקاب חזר ומסר כי הרים את ראשו וראה את ידו של הנאשם מחזיקה את המוט, כי ידו של המתלון היה "**למעלה**", ולא היה בהן דבר. אשר לדחיפות הדדיות, לא מצאתי בדברים סתירה או חוסר עקביות היורדת לשורשו של עניין, כאשר הנאשם אישר כי בין המתלון היה ויכול עלי הסchorהה שנאשם רצה להוציא מרמקעל, ואין מחלוקת אמיתית כי השנאים צעקו וקיללו זה את זה. לאמן הנמנע כי היו גם דחיפות הדדיות, אם כי אין לדברים תמייה בגרסאות אחרות. מכל מקום, לא ניתן להעתלם מכך שגרסתו של עקاب לעניין הדחיפות התפתחה דווקא לטובתו של הנאשם בבית המשפט, משהיעד כי גם המתלון דחף אותו. לכן, הדבר מחזק את עמדתו של עקاب ביחס לסוגיה העיקרית, אשר ביחס אליה עמד על דעתו כי הנאשם הרים את המוט בכוונה להנחתו על המתלון והחרон נפגע בהגינו על עצמו. מכל מקום, בין אם דחף רק הנאשם את המתלון ובין אם היו דחיפות הדדיות, משחררים הנאשם את המוט והורידו בכוונה להcott את המתלון בראשו, אין לדברים נפקחות יתרה.

אני רואה חשיבות לכך שעקاب מתגורר באותו כפר בו מתגורר גם המתלון, מפני שאין ראייה לכך שמדובר במשפחות קרובות או בעלות קשרי ידידות. אדרבא, עקاب מצא לנכון לספר לראשונה בעדותו, כי המתלון והנאשם דחפו זה את זה, ולא רק שהנאשם דחף את המתלון. זאת במקביל לתיאור כיצד הנאשם בטעות אותו עמד להפיל על ראשו של המתלון וכן על עקاب שאחזו, וכי בידו של המתלון לא היה דבר. לו היה מוטה לטובת המתלון, לא היה מוסיף מידע זה בזמן עדותו, שלא מסרו במשפטה.

לא נعلم מעני השוני הקל בין דבריהם של העדים, אך שמדובר באירוע מהיר, בלתי צפוי וטרואומי, אין להתפלא כי עדים שונים אשר ראו וחוו את האירוע מזויות שונות, לא מסרו גרסאות זרות. דווקא העובדה שאין זהות מוחלטת, מלבדה כי העדים לא תאמו גרסאות, אלא סיפרו את אשר ראו ועשו.

כבר נפסק כי באירועים אלימים, מהירים, דрамטיים ופתאומיים מסווג זה, לא ניתן לצפות מכל עד ועד לראותם בשלמותם, מכל הזריות האפשריות, להיות מודע לכל התפתחות בזירה, לזכור את כל הפרטים במלואם, או למסור גרסאות זרות. לכן, אין בסתרות קלות כדי לערער את תיאוריהם, ואלה יבחן בזריות הרואה. כל עוד אין מדובר בח:rights מהותית, מדובר בתופעה מוכרת וטבعت, והמכלול יבחן לגופו. (ראו ע"פ 5869/07 פלוני מ"י (9/9/09), מפי כב' הש' לוי).

"השאלה איננה אם קיימים אי דיווקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקרה יכולה היא אמונה ואם הגሩין הקשה של האירועים והתמונה הכללית המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק... יש להבחן בין "'סתיות לכורה', הנעוצות בטבע האנושי, לבין 'סתירות אמיתיות', המועלות חשש של אמרת שקר; שرك האחרונות מקרים ומעמידות בספק את מהימנות העדות שבקשר אליה מתגלות הסתיות'...". (ע"פ 993/00 אוריה שלמה נ' מ"י, פ"ד נו(6) 205, מפי כב' הש' שטרסברג - כהן).

ועוד, דווקא חוסר העקבות של עקבاب בסוגיית הדחיפות, מלמדת על התלבטות כנה לגבי חלקו הראשון של האירוע, התלבבות שלא הייתה מנת חלקו לענן אופן התרחשותה של החבלה החמורה. יתרון כי עקבב לא שם לב לתחילת האירוע, אשר לא נראה לו חמוץ, עד אשר הסלים, אז הסב את מלא תשומת לבו להתרחשות האלימה. לפיכך, במקרה דנן, איןני סבורה כי מדובר בסתיות היורדות לשורשו של עניין, או הפוגמות ב邇ימונתו בשאלת כיצד נפגע המתלון. חלק מהסתירות ניתן לישיב נוכחות טיבו ואופיו של האירוע הפתאומי, והעובדת היא כי המתלון סייר על הדברים מזוויות של קרבן אלימות, בעוד שפאיק ועקבב היו עדים שהגיעו ממוקם, כל אחד בקצב שלו, ראו את הדברים מהזווית שלהם, והשתתפו בהתרחשות בחלקה, (השו ע"פ 511/11 מריסאת נ' מ"י (14/03/12), מפי כב' הש' עמית (להלן: עניין מריסאת)).

23. אשר ל אברהים, הוא לא היה עד לאירוע, ולכן אינו יכול לתרום לבירור הסוגיה השנייה בחלוקת, אם כי יצא משדרו מיד לאחריו, ומהותו סופה לו מיד.

אכן, מעדותו של אברהים ניתן היה להתרשם כי הוא תומך במתלון, אך שוכנעת כי דבריו לגבי אמרתו של פaic (ואולי גם עקבב) מיד לאחר האירוע לגבי האופן בו אירע הםאמת לאמת, גם מפני שהם זרים לדברים שאמר נעים, שהעיד כעד הגנה, נזכר בו שהוא מצד בנאים, ולא מסר גרטטו זו במשטרה.

לא נעלם מעני כי אברהים לא היה שבע רצון מהתנהלותו של נעים, וכי התקשר פעמים רבות אל נעים בבוקר בו העיד. מאחת השיחות המוקלטות שנשמעה על ידי באי כח הצדדים ותכמה הובא בכתב בפני בית המשפט לאחר הדיון (ג/9), ניתן ללמוד כי אברהים הורה לנעים מה לומר, ובין השאר הדגיש בפניו כי עליו לומר שאינו יודע אם המצלמות עובדות או לא. יחד עם זאת, נעים בחר לחשוף את השיחות בפני בית המשפט, העיד כי המצלמות עבדו, וכי הוא עצמו נצפפה על ידי אברהים בנסיבותചחץ שנה לפני כן אוכל ופולים ולא עובד. לאמן הנמנע כי אלמלא שיחה זו הייתה רואה לקבל את גרטטו של אברהים לגבי המצלמות, שהרי מה היה לו אברהים להתקשר לנעים ולהורות לו לומר כך, לו לא חש שהוא יאמר דברים אחרים? מайдך גיסא, יודגש כי

שicha זו הוגשה בנגדו לסדרי הדין, לא נודע לבית המשפט אם אכן מדובר בדבריו של אברהים עצמו, ולאברהים לא ניתנה הזדמנות להתייחס לשיחות אלה, לאשר שאכן מדובר בקולו, אלה דבריו וכיוצא בזה. זאת, בנגד לשיחה הקודמת, לגביה לא הייתה מחלוקת כי מדובר באברהים, והتبיעה לא חקרה על הדברים.

הנאשם לא הטיח בפני אברהים שהנאשם צפה עמו בצלמות האבטחה כשבוע לפני האירוע, ולא הוגש צילומים המוכיחים כי המצלמות עבדו, על אף שנטען כי הוא מחזיק בראשות כאמור. הצילומים הנ"ל לא הוגש לבית המשפט, דהיינו, אם הם צילומים הם לא תמכו בגורסת הנאשם, ואם לאו - מדוע טען אחרת? יחד עם זאת, לא ברור מה חשיבות ראה אברהים בכך שנעים יגיד שאינו יודע אם המצלמות פועלו אם לאו? קיימת אפשרות כי אברהים חש שנעים יגיד כי המצלמות אכן פועלו, ויתברר שאברהים לא רצה לחשוף עניין זה פן ייאלץ לחשוף את סרטוני האבטחה, וצפיה בהם תלמד כי האירוע לא קרה באופן המתואר על ידי מתלוןן. ואולם, קיימת אף אפשרות כי אברהים רצה להסתיר עניינים אחרים, אשר אינם קשורים לאירוע. לא מותר לציין כי אברהים נחקר רק ביום 31/10/13, ולא בדור "משך החיים" של סרטוני האבטחה, אם אכן עבדו המצלמות באופן קבוע. מכל מקום, משבחר הנאשם שלא להטיח בפניו את גרסתו כי ישב וצפה עמו בסרטוי האבטחה בשבוע לפני האירוע, ללא כל הסבר, כאשר היה באפשרותו לעשות כן, אני רואה להניח כי סיבותיו היו עמו, ולא רצה לאפשר לאברהים לסתור את דבריו. משכך, אני רואה לבחור דוקא בהסביר הנוח לנאים.

אשר לאסיפה העובדים שכינס אברהים, נעים עצמו - אשר כאמור לא היה מחסידיו של אברהים - העיד כי האסיפה הנטענת התקיימה לאחר שכל המעורבים סיימו להעיד בבית המשפט. כך שדבריו של הנאשם בדבר איומים עליהם או הדחות לעדות נסתרים על ידי מקור הידע עצמו. מכאן, כי דברי הנאשם, אשר מסר מפי השמועה כי אברהים הורה באסיפה לעובדיו מה עליהם למסור במשטרת או בבית המשפט, אינם נכונים. כך או כך, גרסאותיהם של פאק ושל עקב נמסרו במשטרת זמן רב לפני האסיפה, כאמור, מסר פאק את גרסתו בפני כל העובדים מיד לאחר פציגתו של המתلون.

לא מותר לציין כי הנאשם עצמו טען שהוא ממשיר לעבוד עם אברהים גם ביום. בנסיבות אלה, חזקה על אברהים כי אם הוא תומך בגורסת המתלון, נובע הדבר מאמונתו השלמה כי הנאשם הוא ש אחראי לפציגתו.

גורסת הנאשם

.24

עדותו של הנאשם הותירה רושם בלתי מהימן על בית המשפט, וניכר היה כי עדותו מגמתית, ומוקדשת בין השאר בתוצאות ההליך האזרחי ביןו לבין המתלון.

א. ניכר היה כי הנאשם ניסה להתרחק מהמניע לאלימותו נגד המתלון, מהשלכות האירוע המקדים, והסתכו שהתגלו בינו לבין המתלון בגין אלימותו המילולית כלפיו. גרסת הנאשם, אשר הבהיר כל סכוך בינו לבין המתלון בעקבות האירוע המקדים, מסר כי היחסים ביניהם טובים, נסתרת על פניה בעדותו שלו, בדבריו של אברהים ושל פאק, אשר שמעו על אותו אירוע, אף שלא היו עדים לו, ובעצם בקשותיו של המתלון מאברהים לא להתעסק עוד עם הנאשם. הנאשם היה מודע לבקשתה זו של המתלון, וניסה לתרץ זאת באמצעותה שנסתירה

על פניה, Caino לא היה המתלון מוסמך לעובדה משרדיית, על אף שלפני האירוע המקדים ביקש ממנו הנאשם עצמו להוציא סchorah עבורה, וגם עobar לאירוע זה ביקש הפוועל של הנאשם לקבל ממנו מיכל מסוים, שהציג את הסכuer מחדר.

ב. הנאשם מסר בהודעתו (ת/14) כי ביום האירוע הגיע לעבוד שלו למבצע לקחת סchorah שהזמין, ולאחר שהמתלון סירב לתת לו את הסchorah, נכנס הנאשם לתוך המפעל. בעדותו השמייט חלק זה, ומספר רק כי המתלון רץ אליו, דחף אותו בשתי ידייו והתקופף להרים צינור מברזל על מנת להכותו באמצעותו, לכואורה ללא כל סיבה נראית לעין.

ג. הנאשם לא נתן הסבר לככישת גרסתו בקשר למצלמות שפלו במהלך אירוע האלים, כמו גם בקשר לשחיטה הנטענת של אברהים, ואי מסירתה במשטרת, למרות חשיבות העניין. הוא גם לא נתן הסבר לכך שההגנה לא חקרה את אברהים בנוגע להסחיטה, והדברים הועלו לראשונה בעדותו, לאחר שעדי התביעה סיימו למסור את גרסאותיהם. כך גם לא ניתנה לאברהים הזדמנות להתייחס לגרסה הנאשם בעדותו כי שבזע לפני האירוע ישבו השניים וצפו במצולמות, כאמור. לא לモתר לציין כי הנאשם עצמו העיד כי בעת שאברהים שדרש ממנו לשלם פיצוי למתלון, ביקש מאברהים לראות את האירוע במצולמות, והלה ענה לו שהמצולמות לא עובדות. הנאשם לא הגיע ראייה כלשהיא בקשר למצלמות במהלך, והראיה היחידה המעוררת תמייה היא דווקא אמרתו של אברהים לנעים בשיחה המוקלטת. דא עקא, שישחה זו לא הושמעה בפני אברהים, לא ניתנה לו הזדמנות להתייחס אליה, לאשרה או להכחישה, ומשקלה נמור.

גם בהנחה שהמצולמות עבדו ביום האירוע, לא ברור האם כיסו את המקום בו אירעה התקיפה, ומה ניתן היה לראות בהן? לא לモתר לציין כי הנאשם עצמו בחר שלא לומר במשטרת דבר לעניין המצולמות, ולא ביקש מהמשטרת ל特派 את סרטי האבטחה כדי לצפות בהם, על אף שלדבריו ישב עם אברהים במשרד וצפה במצולמות. משכך, חזקה עליו כי לא היה מעונין שהמשטרה תראה את הדברים כפי שהיירו בזמןאמת. מайдן גיסא, לא ברור מה הניע את אברהים לומר במשטרת כי המצולמות אינן עובדות, אם אכן פועלו, ואף שהדברים מעוררים חשד, לא מן הנמנע כי אין מתייחסים דווקא לאירוע נשוא תיק זה. מכל מקום, בהעדר אזכור של המצולמות על ידי הנאשם בזמןאמת, שעה שניית היה לבדוק את הדברים גם כנגדו, לא יזקף עניין המצולמות לטובות.

כך או כך, המתלון, פאק ועקב לא היו צד לעניין המצולמות, והמניעים של אברהים ושל הנאשם בסוגיה זו אינם מאיינים את עדותם, שהיתה מהימנה עלי לעניין קרות האירוע במלואה.

ד. אשר לעדותו של הנאשם בקשר לאסיפה העובדים, ככל שמדובר בנעים, אין צורך להוסיף על הדברים. אם מדובר במקור אחר, ממשילא מדובר בעדות שמועה בלתי קבילה. מכל מקום, בהעדר חזקה נגדית בעניין זה, סביר להניח כי האסיפה הייתה לאחר שעדי התביעה סיימו להעיד, בדברי נעים, ואין ראייה כי אברהים ידע שנעים עיד עד הגנה.

ה. הנאשם העיד כי אברاهים דרש ממנו לשלם למתלון פיצוי בסך 180,000 ל"נ, ולמעשה ניסה לשחוט ממנו כסף. מסיבות שלא הוסברו לבירה ההגנה להמנע מלheten עניין זה באברاهים במהלך החקירה הנגדית. בנסיבות אלה, כאשר לא ניתן לו האפשרות להתייחס לטענה זו, לאשרה, להכחישה, או להסבירה, אני רואה לקבל את דבריו של הנאשם כמהימנים.

הנאשם כבש עדותו בנושאים שונים: המצלמות - לגבייהן לא אמר דבר במשטרה ואוthon העללה לראשונה בבית המשפט, אסיפה העובדים, לגבייה טען כי אירעה לפני שמיית הראיות, והכסף אותו דרש ממנו אברاهים - לגבייהם לא חקרה ההגנה את אברاهים, ועוד. בהעדר הסבר סביר לכובשתן של גרסאות אלה, שעה שהיא מוצגת יכול היה לפרש את טענותיו ולאפשר לעדי התביעה להתייחס אליהן, אני רואה לקבלן לצורך קביעת הראיות בתיק.

א. **25.** חיזוק ממשי לגבי האופן בו קרה האירוע נמצא דווקא בדבריו של נעים, אשר לא ראה את האירוע, אך שמע כאמור את פאקיך אמר מיד לאחריו, באופן ספונטאני, שהנאשם נתן מכחה למתלון, רצה להרוג אותו וברח. לא לモתר לציין כי פאקיך הפליל את הנאשם מיד לאחר האירוע, ללא כל השפעה מצדיו של איש, בשלב בו כל העובדים היו באותו מפגיעתו של המתלון, ולא תאמו גרסאות ביניהם. יש לזכור כי נעים הינו קרוב משפחה של הנאשם, היה עזין לאברاهים ולשאר הפעלים במפעל, עליהם דבר בביטחון, אך התחייב לומר את האמת על האירוע. כאמור, דבריו של פאקיך לנעים ולאברاهים מיד לאחר הפגיעה, מהווים רס גטה, וככלאה הם קבילים אף לעניין אמיתות תוכנם. (השו ע"פ 7293/97 **עאמר ז'אפר נ' מ"י**, פ"ד נב (5) 460, מפי כב' הש' דורנר).

יודגש כי אף שאברاهים ניסה להורות לנעים מה עליו להuide, נעים עצמו אמר במשטרה עוד ביום 12/10/31 (נ/5), שלא ראה את הפגיעה עצמה מכיוון שהוא במקורה, ובعدותו חזר על דבריו ואישר כי שמע את פאקיך מספר כי הנאשם רצה לתת מכחה למתלון ולהרוג אותו, וכי ברוח. כן סיפר כי המתלון רדף אחרי הנאשם אך לא מצא אותו, ונלכח בבית החולים על ידי אברاهים. בנגד להוראותו של אברاهים, העיד נעים כי המצלמות פעלו וכי הוא עצמו נצפה על ידי אברاهים בנסיבות חזci שנה לפני כן אוכל וופלים ולא עובד.

ב. הנאשם ונעים הדגישו את מעורבותו של אברاهים בהליך הפלילי, ואת האינטנס שלו לשיטתם לסייע למתלון. דא עקא שלכאורה היה לאברاهים עניין לתמוך דווקא בגרסתו של הנאשם. לו היו פניו הדברים כמתואר על ידי הנאשם, דהיינו: המתלון הוא שהרים צינור כדי לתקוף את הנאשם, הנאשם הרים את האומגה כדי להתגונן והמתלון תפס את האומגה ונחתך, אחראותו של אברاهים לפציעתו של המתלון מהמוט שהחזק לקוחו ושותפו, הייתה נמוכה יותר, אם בכלל.

מכל מקום, אני רואה להתייחס לדבריו של נעים בזיהירות, נוכח קרבתו לנאים מחד גיסא, קירבה אותה הסתיר במשטרה, על אף שנשאל על כך במפורש, ונתגלתה רק במקרה בסוף עדותו בבית המשפט, ומערכות היחסים הגרוועה שלו עם שאר העובדים במפעל לרבות עם המתלון, עמו רב בעבר.

נוכח כל המקובץ, שוכנעתי כי ביום האירוע, לאחר שהמתلون סירב לאפשר לנאשם ללקחת מיכל שלא היה שיירלו, צעק עליו הנאשם, קיל אוטו ודוחף אותו. המתلون דחפו חזרה, והם עמדו זה מול זה, כאשר מקרר קטן ביניהם. בשלב זה, הרים הנאשם את מוט הברזל, הקרי גם אומגה או פלאך, ועמד להנחיתו על ראשו של המתلون. המתلون הרים את ידיו כדי להגן על ראשו, והמוט שהוא בмагמת ירידת גורם לחתק עמוק בידו השמאלית של הנאשם ולחבלת חמורה, המתוארת בכתב האישום.

החולק המשפטי:

.27

א. הנאשם מואשם בעבירה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שזו לשונה:

"חבלה חמורה"

333. החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דין - מאסר שבע שנים."

חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות

335. (א) נUberה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעברית נושא נשק חם או קר, דין - כפל העונש הקבוע לעבירה;..."

המונח "חבלה חמורה" הוגדר בסעיף 34 כד' לחוק העונשין כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגעה קשה באחד האיברים, הקרים או החיצוניים או הפנימיים".

המונח "נשך קר" נתפרש באופן רחב, וויחס לכלים מסוימים שנעשה בהם שימוש אלים, ואשר גרמו או עלולים לגרום לפגעה פיזית משמעותית באחר.

"... אין מובנו של "נשך קר" רק לכלי שהוא פוגعني מעצם טיבו ומהותו" וכי "כלי אשר יועד מתחילה למטרה בלתי אלימה אף הוא בגדר "נשך קר" אם נעשה בו שימוש אלים" (ע"פ 194/94 מדינת ישראל נ' בסנו ([פורסם ב公报], 14.6.1995)...). ברוח דברים אלו נקבע בשורה של פסקי דין כי כלים וחפצים שונים כדוגמת אולר, סכין גילוח, צינור, אגרטל ושרפרף, אשר נעשה בהם שימוש אלים, היו בנסיבות שבahn נדונו משום "נשך קר" (ע"פ 454/74 חזזה נ' מדינת ישראל, פ"ד כת(2) 589 (1975); ע"פ 556/74 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד כת(2), 387 (1975); ע"פ 532/74 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד כת(2), 581 (...)). (ע"פ 371/08 מ"י נ' ביטאו (27/10/08), מפי כב' הש' ארבל; כן ראו ע"פ 4930/02 **עבד נ' מ"י** (29/4/04), מפי כב' הש' ריבלין, בש"פ 6183/02 **וונדי נ' מ"י** (25/7/02), מפי כב' הנשייה בינוי; וע"פ 8106/07 **פלוני נ' מ"י**, (22/9/98), מפי כב' הש' ארבל).

UBEIRA של חבלה חמורה בנסיבות הינה UBIRA תוצאותית, אשר מרבית יסודותיה העובדתיים קבועים בסעיף 333, וסעיף 335 מוסיף לה נסיבות מחמירות, המכפילות את העונש המרבי הקבוע לצד UBIRA החבלה

החמורה בסעיף 333 לחוק העונשין.

היסוד הנפשי הדרוש לעבירה הינו מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ובפיזיות כלפי התוצאה. (קדמי, "על דין בפליליים", חלק שלישי, (מהד'-2006), עמ' 1294-1300).

"פיזיות בהקשר זה משמעה אחד משניים: אידישות לאפשרות התרחשות של "חבלה חמורה"; או קלות דעת בנטיית סיכון בלתי סביר של התרחשותה של חבלה חמורה ואףלו מטער תקווה שלא תתרחש...". (קדמי, שם, עמ' 1297).

ב. משהרים הנאים על המתلون מוט מתכתי חד ומשון, וגרם לו לחתק عمוק ולדימום רב בכך ידו השמאלית, חתך בגיד ובעצב, בגיןו נזקק המתلون לאשפוז, לניטוח ולטיפולים אורתופדיים, העוניים על הגדרתה של החבלה חמורה, נתקיים היסוד הפיסי הנדרש לביצוע העבירה, והוכחו נסיבותה. לרבות הנסיבה המחייבת שבסעיף 335(א)(1), משחכה הנאים את המתلون באמצעות מות מתכתי, אשר הינו בבחינת נשך קר.

ג. אשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו - מודעות ליסוד העובדתי ופיזיות, בין מכח אידישות להתרחשותה של החבלה חמורה ובין מכח קלות דעת (קדמי, שם) - בהתנגדותו של הנאים בזמן מעשה ולאחריו, הוכחה מודעתו כלפי רכיבי היסוד העובדתי ולפחות קלות דעת כלפי התוצאה שהתרחשה.

הנאים יצר בהתנגדותו "סיכון ממשי" של גرم חבלה חמורה, שה坦מש. חזקה על הנאים שהרים את מוט המתכת מהארץ, לאחר הצעקות, הקלות והדחיפות ההדריות, והורדתו לעבר ראשו של המתلون, פולה שנחסמה על ידי המתلون, אשר הרים את ידו השמאלית כדי למנוע מהמות לנחות על ראשו ונחתך, כי הייתה לו מודעות לתוצאות האפשרות של מעשי, דהיינו חבלה חמורה במקום בו יפגע המוט בגוףו של המתلون. משכך, מתקיים היסוד הנפשי של העבירה, אם עסקינו בפיזיות, או באידישות או בקלות דעת מצדך.

.28 **לסיכום**

ኖכח כל המקובץ, משהרים המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר, והוכיחה את יסודותיה של עבירות החבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אני מרשים את הנאים בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333+335(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב تموز תשע"ד, 10 ביולי 2014, במעמד הצדדים.